

Pelerinul

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

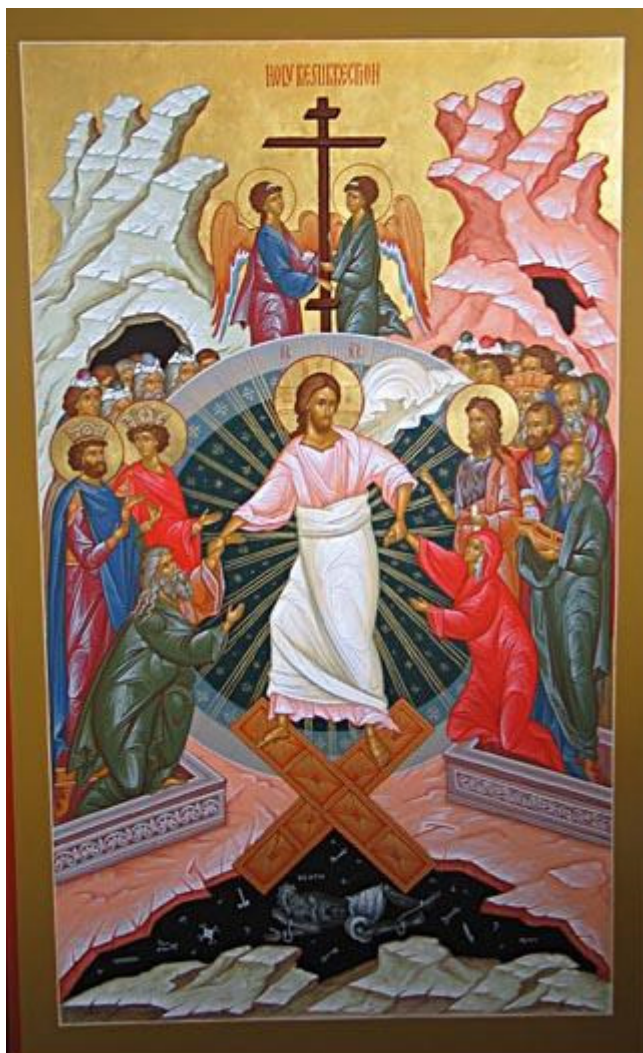
Aprilie
2009
Anul II
Nr. 13 (8)

8 pagini

HRISTOS A ÎNVIAT!

Hristos a înviat!

de Vasile Militaru

Din cuprins:

Hristos a înviat! – pag. 1
Sfinți și sărbători prăznuite – pag. 2
Îndreptar de viață creștină – pag. 3
Evangelia zilei – pag. 4
Viața în parohie – pag. 5

Mărgăritare pentru suflet – pag. 5
Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 6
Plante din grădina Domnului – pag. 6
Locuri binecuvântate – pag. 7
Pagina micului creștin – pag. 8

Sfinți și sărbători prăznuite

SĂRBĂTORI ȘI SFINȚI PRĂZNUIȚI SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE, PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ (23 APRILIE)

Ca un izbăvitor al celor robiți și celor săraci folositor, neputincioșilor doctor, conducătorilor ajutor, Purtătorule de biruință, Mare Mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Marele Mucenic Gheorghe a trăit pe vremea împăratului Dioclețian, s-a născut în Capadochia, fiu al unor părinți creștini și învățat, din tinerețe, în dreapta credință. Ajuns la vârsta desăvârșită și fiind frumos la chip și viteaz în luptă, tânărul Gheorghe s-a făcut prețuit și, îmbrățișând slujba armelor, în scurtă vreme, a cucerit cele mai mari cinstiri, până și dregătoria de conducător de oaste, în garda împăratului.

În anul 303 Dioclețian a aprins prigoana împotriva creștinilor. Din anul 303 și până la 313 (anul decretului de la Milan, prin care Sfântul împărat Constantin a dat pace creștinilor), Biserica a trecut printr-o cutremurătoare încercare și o sângeroasă probă: creștinii au fost siliți să aleagă, cu prețul vieții lor, între zeii păgâni și Hristos.

Cunoscând decretul de prigonire împotriva creștinilor, îndată Gheorghe s-a înfățișat singur înaintea împăratului Dioclețian și, înaintea întregii curți împărătești, și a mărturisit deschis că este creștin și că înțelege să slujească în oastea împăratului, ca ucenic al lui Hristos. Uimit de această mărturisire și îndemnat de Galeriu, Dioclețian a dat poruncă să fie dus în temniță și pus la chinuri, ca să se lepede de credință. Și a fost trecut prin toate vămile muceniei, loviri cu sulița, bătaii la tălpi, lespezi de piatră pe piept, chinul la roată, groapa cu var, încălțăminte cu cuie, băutură otrăvită, bătaia cu vine de bou. Toate acestea și altele asemenea, Sfântul Gheorghe le-a îndurat cu bărbăție, stând tare în credință.

Deci, cei de față, văzând chinurile de moarte, prin care trecea Sfântul Gheorghe și că rămâne viu și nevătămat, mulți dintre ei s-au lepădat de idoli și au venit la credința în Hristos, slăvind cu un glas pe

Dumnezeul creștinilor. Mai mult, în vremea tinereții lui în temniță, Sfântul Gheorghe, atingându-se de un mort, acesta a înviat. Însăși împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, văzând acestea, a mărturisit credința ei în Hristos.

În cele din urmă, împăratul a încercat să-l înduplece cu onoruri și cu făgăduințe, dar Sfântul a ales să rămână pentru totdeauna cu Hristos. În fața acestei mărturisiri și, văzând că toate încercările lui sunt zadarnice, Dioclețian a dat porunca să li se taie capetele, și Mucenicului și împărătesei Alexandra.

Ostașii i-au scos afară din cetate, dar, pe drum, înainte de a ajunge la locul de tăiere, împărăteasa, slăbind cu trupul, și-a dat duhul. Iar, când au ajuns la locul hotărât, Sfântul și-a ridicat glasul și s-a rugat cu căldură, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate binefacerile primite. Astfel, rugându-se, cu bucurie și-a plecat capul sub sabie și a fost tăiat, în ziua de 23 aprilie, păzind până la capăt credința fără prihană și luând cununa cea neveștejită din mâna lui Hristos, Domnul său.

Dintre toți Sfinții sărbătoriți în lumea creștină, puțini au ajuns la faima de care s-a bucurat, și se bucură, Sfântul Gheorghe, la poporul nostru.

Dumnezeului nostru slavă, în veci! Amin.

IZVORUL TĂMĂDUIRII – 24 APRILIE

Vineri, în Săptămâna Luminată, ortodoxia sărbătorește **Izvorul Tămăduirii**, un mare praznic ce datează din a doua jumătate a primului mileniu creștin. Se face referire la o vindecare

minunată a unui orb ce și-a recăpătat vederea după ce și-a udat fața cu apa unui izvor situat într-o pădure din apropierea Constantinopolului. Biserica zidită din ordin împărătesc pe locul unde era situat acel izvor a primit hramul "Izvorul Tămăduirii".

La această sărbătoare mergem cu gândul și cu inima mai ales spre Maica Domnului, cea care s-a dovedit izvor al dumnezeirii, prin nașterea Mântuitorului.

În toate bisericile și mănăstirile, după Sfânta Liturghie, se săvârșește slujba de sfințire a apei (aghiasma mică), după o rânduială adecvată Săptămânii Luminate.

Hristos Cel înviat, Izvor nesecat de daruri pentru noi, să fie pururi în mijlocul nostru. Amin.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

Metaniile și înghenuncherile

Îngenuncherea în lăcașul de cult, însoțită de cele mai multe ori de metanii, este o formă de cinstire a lui Dumnezeu și de exprimare a sentimentului nostru, de respect, smerenie și supunere față de El. Prosterarea în fața lui Dumnezeu, ca expresie a cinstirii Lui, este un act de cult. Îngenuncherea este foarte mult practică în viața credincioșilor de rând, dar în mod cu totul deosebit în practica viețuitorilor din mănăstiri. Credincioșii îngenunchează în biserică chiar din momentul în care intră în ea și își rostesc rugăciunile în fața sfintelor icoane, a Mântuitorului, a Maicii Domnului și a sfinților. După aceea, îngenunchează la diferite momente din timpul slujbei și mai ales la Sfânta Liturghie, atunci când se citește Sfânta Evanghelie, la vohodul mic, adică ieșirea cu Sf. Evanghelie, la vohodul cel mare sau ieșirea cu cinstitele daruri, la rostirea Crezului, în timpul epiclezei sau al rugăciunii de transformare a darurilor de pâine și de vin în Trupul și Sângele Domnului, în timpul cântării sau rostirii rugăciunii Tatăl nostru și în alte momente din slujbele divine. Canonul 91 al Sf. Vasile cel Mare zice: „*Prin fiecare plecare de genunchi și ridicare, arătăm cu fapta că prin păcat am căzut la pământ și că prin iubirea de oameni a Celui ce ne-a zidit am fost chemați întâi la cer*”.

Metaniile care însoțesc îngenuncherea sunt o formă de exprimare a stării de pocăință și constituie și ele un act de cult. Ele sunt o îndeletnicire permanentă a călugărilor, dar și a credincioșilor mai zeloși și se practică mai ales în perioada Postului Mare când sunt indicate chiar de cărțile de cult sau rânduielile liturgice, însoțind momente importante din timpul slujbelor sau rostirea diferitelor rugăciuni, așa cum este, de exemplu, Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, "Doamne și stăpânul vieții mele". În privința îngenuncherii sau a facerii de metanii, canoanele și rânduielile tipiconale fac precizări importante, arătând când trebuie și mai ales când nu trebuie să îngenunchem. Între acestea intră și cele legate de ziua de duminică. Astfel, canoanele: 20 al Sinodului I ecumenic, 66 al Sinodului Trulan, 15 al Sf. Petru al Alexandriei și 91 al Sfântului Vasile cel Mare, ca și Tipicul cel Mare la capitolul 2, pag. 7, preluate apoi de

Liturghier, interzic îngenuncherea și mai ales metaniile, atât pentru preot, cât și pentru credincioși, în zi de duminică. De aici, unii credincioși au tras concluzia că duminica, îngenuncherile și metaniile nu trebuie practicate și privesc cu ochi critici pe acei care le fac. În perioada dintre sfânta Înviere și Înălțare sau Sfânta Înviere și Rusalii ori Cincizecime, în consecință putem spune că a nu îngenunchea la slujbe, în această perioadă, este un lucru potrivit cu atmosfera de bucurie pe care o degajă sărbătoarea Învierii pe toată perioada cât durează acest praznic, adică până în miercuria săptămânii a șasea după Paști, când se termină durată serbării Învierii, deci 39 de zile, a doua zi urmând sărbătoarea Înălțării, sau chiar până la Cincizecime.

Dar nu putem spune că îngenuncherea este absolut interzisă, neavând dispoziții foarte exprese în această privință. Cu atât mai mult, nu putem spune că săvârșim un păcat, o fărâdelege sau o împietate, dacă în această perioadă stăm în genunchi la slujbă. Interdicția poate să fie valabilă sau obligatorie doar pentru Săptămâna Luminată și Duminicile perioadei Penticostarului, adică de la Paști la Rusalii. Pe de altă parte, trebuie să facem deosebire între îngenunchere și metanie ca acte de penitență, de ispășire a păcatelor și ca semne de respect, evlavie și bună cuviință la slujbă, în unele momente importante sau centrale ale acesteia.

Ca act de pocăință, plângere pentru păcate și ispășire, îngenuncherile și metaniile nu pot fi justificate și practicate în această perioadă de jubilar sau bucurie, pe când ca semne de evlavie și respect ele sunt îngăduite. Nu văd cu ce împietează îngenuncherea la vohodul cel mare cu cinstitele daruri, la rostirea Crezului, la prefacerea darurilor sau la axion. După cum socotesc că este îngăduită îngenuncherea dacă săvârșim slujba Maslului de obște, care se practică la multe biserici, sau la Taina Pocăinței ori la alte rugăciuni și dezlegări citite de preoți, în această perioadă. Așadar, îngenuncherea ca formă și expresie a respectului, evlaviei, smereniei și stăruinței în rugăciune este îngăduită în această perioadă.

ANUNȚ

**Câștigătorii concursului organizat de
Redacția Revistei „Pelerinul” cu ocazia
Sfintei Sărbători a Învierii Domnului
nostru Iisus Hristos, vor fi anunțați într-o
ediție specială, Duminică, 03 mai 2009.**

EVANGHELIA LA DUMINICA LUI TOMA (Ioan 20, 19-31)

Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica),...a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă!... Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus.(Ioan 20, 19,24).

Hristos a înviat!

Astăzi toată natura a revenit la viață și păsărelele își fac simțită prezența prin ciripitul lor; astăzi soarele are putere, iar razele lui mângâie fețele oamenilor; astăzi se împlinesc opt zile de când Domnul, Soarele Dreptății a ridicat frunțile noastre și ne-a mângâiat pe noi prin învierea Lui.

Suntem în Duminica, așa zisă, a lui Toma. Dar de ce tocmai a lui, pentru că noi știm că zilele, și mai ales duminicile, sunt ale Domnului? Părinții Bisericii au ales să dea numele unor personaje sau evenimente mai importante, zilelor săptămânii.

Această primă Duminică de după Paști este purtătoarea numelui unuia dintre ucenicii Domnului, mai bine zis a întâlnirii lui Iisus cel înviat cu Toma, spre adevărarea adevărului.

Evangelia ne face cunoscut locul și timpul petrecerii acestui eveniment. *Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (v. 19)*, adică Duminica, apostolii erau adunați la un loc și stăteau cu ușile încuiate. Ce puteau să facă aceștia într-o casă cu ușile încuiate? Răspunsul este unul singur: Se rugau! La fel se întâmplă și cu noi atunci când vrem să ne rugăm, închidem ușile caselor pentru a nu fi deranjați, dar nu numai pe acestea ci și ușile simțurilor (auzul, văzul, mirosul, gustul, senzațiile) și ne pregătim să îl primim pe Domnul Iisus în casă, adică în inimă, cu ușile încuiate, uși prin care el trece nestingherit, aducându-ne pacea cea mult râvnită.

Toma nu a știut să stea cu ușile închise și astfel a pierdut această întâlnire cu Domnul. Mai mult, el este mustrat după alte opt zile, chiar de Domnul Iisus Hristos, pentru necredința lui (v. 29). Cum ne dăm seamă că era necredincios? Pentru că îl vedem îndoielnic în credință, *care vine prin auzire* (Romani 10, 17), iar el nu a vrut să creadă spusa cunoscuților lui.

De câte ori nu facem și noi ca Toma când spunem că: *Nu cred până nu văd!* Sau cerem dovezi palpabile, științifice sau biologice, adică raționale, pentru a ni se dovedi un lucru. În astfel de momente umblăm pe stradă și nu stăm cu ușile simțurilor închise și cădem în, îndoială. Însă cei mai fericiți sunt

cei care nu au nevoie de astfel de dovezi pentru a crede (v. 29).

Totuși Domnul ne dă posibilitatea să *Îl pipăim și să Îl atingem*. Cine vrea să se convingă de veridicitatea întrupării lui Iisus are la dispoziție multe metode. Cea mai la îndemână este citirea Evangheliilor, o istorie a faptelor lui Iisus cât a trăit pe pământ ca Om și Dumnezeu. Ne mai întâlnim cu El în rugăciunea curată, care nu este altceva decât *telefonul roșu* de legătură directă cu *Președintele președinților*. Totuși cea mai deplină întâlnire rămâne împărtășirea cu Sfântul Trup și Scumpul Sânge în Sfânta Liturghie.

Aceasta făceau ucenicii în a opta zi, Duminica, ceea ce ne dă convingerea că Legea cea veche a fost plinită de Mântuitorul, arătând deplina zi care trebuie cinstită, adică prima zi în care Dumnezeu a creat lumea și a opta în care El va judecă lumea, sfințind-o prin învierea lui Iisus din morți în această zi. Aceasta este temeinicia învățaturii drepte despre cinstirea Duminicii.

Mulți zic că dacă ar fi trăit în vremurile acelea și l-ar fi cunoscut pe Iisus Hristos l-ar fi urmat și s-ar fi bucurat de prezența Lui și nu s-ar fi lepădat ca Petru sau ar fi fost necredincioși ca Toma. Dar pentru noi cei ce credem în Sfânta Împărtășanie și o socotim ca adevărat Trup și Sânge al Domnului, nu avem nevoie să ne gândim la cum ar fi fost dacă trăiam atunci, ci avem posibilitatea și oportunitatea de a ne *întâlni* deplin cu Iisus prin primirea Sfintei Euharistii. Trebuie doar să nu ne furăm cu partea rațională a lumii, adică înțelepciunea ei, ci mai degrabă să acceptăm *nebulia lui Dumnezeu*, care este cu mult mai înțeleaptă (I Cor. 1, 25).

Mulțumim Domnului că și în această zi am reușit să Îl așteptăm și să ne întâlnim cu El în Casa Lui rugându-L să ne ajute să ne păzim curați, trupește și sufletește, în vederea unirii depline cu El în Sfânta Cuminecătură. Amin.

VIAȚA ÎN PAROHIE

Fără eu, cu Dumnezeu!

Poate aş reuşi să fug de toţi care mă supără, dacă nu m-ar urmări amintirea lor atunci când simt că mă înec în valul ispitelor ce vine prin ei. Poate aş reuşi să fac un compromis şi să mă fac că nu aud ce vrea să-mi spună conştiinţa, pentru că glasul furiei mele este mai aspru şi pare mai grav. Da, poate aş putea fugi de ei toţi, dar nu pot fugi de mine.

Poate şi Dumnezeu ar închide un ochi ca să nu vadă toate greşalele mele şi să-mi fie mai uşor a reveni la rugăciune, dar mereu dau de mine, acelaşi EU care mă sufocă şi îmi usucă oasele. Mereu acelaşi EU în care văd şi critic aspru toata gena înaintaşilor mei, pe care-i cert, pe care-i învinovăţesc pe nedrept de răul care simt că mă apasă uneori.

Însă tot acest zbucium sufletesc este urmărit sub aripi de heruvim de puterea Duhului Sfânt încă dinainte de a fi trait şi ne preîntâmpină cu cuvinte potrivite. Şi ajung la vorbele părintelui "răstignirea eului"! E un pic cam greu să recunosc înaintea celorlalţi glasul uneori chiar mut, dar intuit prin atitudine şi gest; e un pic cam greu să accept uneori o nouă provocare prin care Dumnezeu ar vrea să mă uşureze.

Cu gândul laş de fugă din faţa celor cu care poate mi-ar fi greu să vorbesc pentru moment, mă ascund oarecum cu capul în şanţul de pe marginea drumului să scot o parte din pietrele căzute de pe el. O atitudine de struţ "creştin" din care ar trebui să ies cu faţa curată. Şi totuşi cum? Sufletul meu este tulburat ca apa-nnoroiată pentru pietrelepe care le caut. Oare aşa ne caută Dumnezeu şi pe noi prin vâltoarea ce-o trăim cei mai mulţi dintre noi, ca să ne pună pe calea care duce spre fericirea eternă?

O zi aşa frumoasă şi o urăciune aşa mare...cum nu m-ar bate Dumnezeu? Şi da, cred că asta a şi făcut, tocmai am pus mâna pe o broscuţă moartă fără să-mi dau seama ce e. Vai şi ce scârbă şi ce fior de respingere... şi cum nu m-aş fi gândit când am primit ascultarea, că primăvara şanţurile sunt pline de bidigăanii care mai de care.

Şi mă gândesc, pentru ce Dumnezeu a creat şi vietăţi pe care le vedem urâte? El care le-a făcut pe toate frumoase şi la timpul lor, şi a pus în inima lor veşnicia (Ecleziastul 3,11). Totuşi şi înaintaşii noştri vroiau să le vadă frumoase şi creau poveşti cu prinţi minunaţi, cu tot felul de calităţi alese (deşi orice atitudine de broscoi poate fi schimbată prin gesturile nobile ale celor din jur).

Desigur, Dumnezeu ne atenţionează de animalele necurate (Geneza 7,9 Deuteronom 14,7-21) şi cu toate acestea a îngăduit să urce în corabia lui Noe şi ele. Se întreba şi părintele privind cu mare drag la miei "oare de

ce v-a mai suit pe voi Noe în corabie?" în timp ce le curăţa de căpuşe. Oricum, căpuşele nu-mi aduc aminte nici măcar de poveşti salvatoare, ca cele cu prinţi. Ce bidigăanii!?

De câte ori nu-i judec pe ceilalţi şi-i văd aşa; şi uneori râd în singurătate, deşi nu tare m-aş simţi bine să mă asemeni careva cu o căpuşă care sugă rugăciunea fără folos (deşi de cele mai multe ori aşa e). Asta este, deocamdată îmi ridic capul şi dau cu ochii de o răstignire de cealaltă parte a şanţului de lângă gard... "răstignirea eului"!?

Cu siguranţă, Dumnezeu a creat orice faptură cu toată dragostea, iar pe om l-a pus stăpân peste natură; a creat şi broscuţa aceea cu foarte multă dragoste, cu foarte multă dragoste pentru om, deci.

Şi oare dacă omul a ales să cunoască binele şi răul, de ce n-ar lasa Dumnezeu şi animalele curate şi animalele necurate de la care să-şi aducă aminte de ceea ce are de făcut pentru a redeveni aşa cum Dumnezeu l-a creat: perfect.

Iată deci concluzia ascultării: niciodată să nu fiu ca o broască ca nimeni să nu se scârbească de mine şi ca Dumnezeu să nu mă găsească necurată. Niciodată să nu mă las omorâtă de pietre dacă vreau să trăiesc cu Hristos. În concluzie ascultarea e din Rai, ascultarea e în Rai, ascultarea duce la Rai (şi până acolo la linişte).

Mărgăritare pentru suflet...

Şiroaie de sânge

de Petru Dugulescu

Şiroaie de sânge Îţi curg pe obraz,
Şi-n ochii Tăi lacrimi s-ascund;
Sub lemnul durerii Tu luneci şi cazi,
Iar spinii în carne-Ţi pătrund,

Adâncă-i durerea ce-n suflet o strângi!
Urcuşul Golgotei e greu.
Iar cel pentru care Tu suferi şi plângi,
Iisuse, Iisuse sunt eu.

Sub ploaia cumplită a pumnilor grei,
Te rogi pentru cei ce Te bat:
"Părinte, ai milă de duşmanii mei,
Şi iartă-i, că nu ştiu ce fac!"

Tu om al durerii, de toţi părăsit,
Pe cruce Te stingi luminând.
A morţii putere prin moarte-ai zdrobit,
În lume speranţă-aducând.

Iisuse, la Tine mă-ntorc azi căit,
Şi ştiu că Tu n-o să mă cerţi,
Eu, omul cel josnic ce-atunci Te-am lovit,
Plângând azi Te rog să mă ierţi!

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRIȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

CINSTIREA MAICII DOMNULUI

Dumnezeu primește pe om la pocăință până la ultima lui suflare, dacă se întoarce din toată inima și cinstește pe Maica Domnului. Să aveți mare evlavie către ea că fericită este casa și familia care are în casă icoana Maicii Domnului. În fiecare zi să citiți acatistul și paraclisul ei. Dacă nu ar fi Maica Domnului în ceruri, lumea asta s-ar fi pierdut de două mii de ani. Ea pururea stă în genunchi și se roagă Preasfintei Treimi. Ea este a patra față duhovnicească în ceruri.

Știți oare cine este Maica Domnului? Împărăteasa Heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, cămara întrupării lui Dumnezeu, ușa luminii, ușa vieții, ușa cea încuiată prin care n-a trecut nimeni, decât Domnul nostru Iisus Hristos. Ea este scara către cer, cădelnița dumnezeiască, biserica a Preasfântului Duh. Maica Domnului este mireasma Tatălui, Maica Cuvântului și biserica dumnezeiescului Duh.

Câtă milă o să aibă Maica lui Dumnezeu de cei ce au cinstit-o pe ea și au lăudat-o! Și câtă urgie o să vină peste cei ce n-au crezut în sfințenia ei! Ce-o să facă sectele care hulesc pe Maica Domnului? La icoana Maicii Domnului cu Pruncul în brațe, vezi cerul și pământul. Domnul reprezintă cerul, este mai preus de ceruri și Maica Domnului reprezintă pământul. Ea este din neamul nostru. Brațele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii Heruvimilor și ai Serafimilor.

Ea ține pe Cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute. Ea este mama noastră, care are milă și de săraci și de văduve. Pururea se roagă Mântuitorului pentru iertarea păcatelor noastre.

PARINTELE ILIE CLEOPA DESPRE ÎNVIERE

“Astăzi este Paștele Domnului. Astăzi Hristos, Viața noastră, a biruit moartea, iadul și pe diavolul. Astăzi ni s-au deschis porțile raiului și ale Împărăției Cerurilor.

Astăzi îngerii se bucură împreună și preamăresc pe Dumnezeu. Deci să lepădăm din casele și inimile noastre toată răutatea, toată întristarea și păcatul și să primim cu bucurie pe Hristos Cel înviat. Să ne închinăm Crucii pe care S-a răstignit Hristos. Să sărutăm mormântul din care a înviat Domnul. Să urmăm cu credință și nădejde pe Mântuitorul nostru, împreună cu Maica Domnului, cu Apostolii, cu toți sfinții, cu părinții și înaintașii noștri.

Să ne sărutăm duhovnicește frate cu frate, să ne împăcăm, să ne iubim unii pe alții căci astăzi am dobândit iertarea și mântuirea prin Înviere. Nimeni să nu fie trist, nimeni să nu-și piardă credința și nădejdea în necazurile vieții, căci Hristos Cel înviat este cu noi. Îl purtăm în noi și rămâne în veci cu noi, de vom rămâne în dragostea Lui și-I vom păzi poruncile.”

Părintele Ilie Cleopa

PLANTE DIN GRĂDINA DOMNULUI

Coriandru

Denumire științifică: *Coriandrum sativum* Fam Umbelliferae.

Se folosesc semințele. Este o plantă originară din Asia. În tradiția populară: fructele și uleiul extras din ele se folosea pentru condimentarea alimentelor, în industria băuturilor alcoolice și a parfumurilor. Fructele se foloseau în boli de stomac și intestine.

Compoziție chimică:
ulei volatil: d-linalol, geraniol, cineol, pinen, terpinen. Lipide, amidon, pectine, substanțe minerale.

Ațiune farmaceutică:
carminativ, stimulent aromatic, bactericid, fungicid, stimulator al secrețiilor gastro-intestinale, antihelmintic, calmant gastro-intestinal, slab antibacterian și

micotic, spasmolitic. Tratamentele cu această plantă vor trebui să se întindă pe perioade lungi de timp, deoarece acționează de multe ori mai lent ca alte plante sau alte tratamente. Totuși la nivelul tubului digestiv are acțiune foarte puternică. Elimină gazele, este tonic pentru aparatul digestiv.

Se folosește la următoarele afecțiuni: aerofagie, anorexie, astenie nervoasă, balonări, bronșite, colici intestinale, dischinezie biliară, dispepsii digestive, dureri abdominale, gastrite hiperacide, lactație, nervi, reumatism, sinuzită, tulburări gastrice, ulcer gastric, umflături, viermi intestinali.

Întră în componența ceaiurilor contra colicilor pentru copii, gastric nr 2 și tonic aperitiv.

Preparare: o linguriță de fructe zdrobite se pun în 250 ml apă clocotită. Se acoperă pentru 10 minute după care se strecoară. Se va bea fracționat în cursul unei zile. Se poate consuma acest ceai mai multe zile la rând. Se prăjesc semințe și se consumă câte o linguriță de 3 ori pe zi înainte de mese cu 15 minute, pentru reglarea digestiei. Antihelmintic- 20 g de fructe zdrobite se pun la 100 ml apă clocotită. Se acoperă pentru 10 minute apoi se strecoară. Se bea dimineața pe nemâncate întreaga cantitate. Se va repeta acest lucru timp de 3 zile la rând, apoi 7 pauză și din nou 3 zile de tratament. Se poate asocia și cu alte tratamente.

LOCURI BINECUVÂNTATE...
Mănăstirea STĂNIȘOARA

Mănăstirea Stănișoara este situată în Munții Cozia, la 10 kilometri nord de gara Călimănești-Jibla. Aici se poate ajunge atât dinspre Călimănești, cât și dinspre Mănăstirea Turnu, pe poteci ce șerpuiesc prin pădure.

În drumul lor spre Cabana Cozia sau spre releul de televiziune de pe munte, turiștii trec prin curtea Mănăstirii Stănișoara.

Mănăstirea Stănișoara, numită, până în secolul al XVIII-lea, Nucet, este situată la poalele masivului Cozia, pe versantul său sudic, pe teritoriul localității Călimănești, în județul Vâlcea. Numele mănăstirii - "stănișoara" - vine de la stânele de oi ce existau în partea locului.

Așezământul monahal de la Stănișoara se află ascuns într-un colț de rai, cadrul natural liniștit și pacea ce înconjoară locul fiind depline. În această mănăstire, așezată departe de lumea dezlănțuită, monahii duc o viață foarte austeră, slujbele țin uneori toată noaptea, iar hrana este fără carne.

Primii sihaștri de la Stănișoara-Nucet veneau aici din Sihăstriile Nucet și Ostrov, situate la numai 4-5 kilometri depărtare, pe Valea Oltului. Din secolele XV-XVI sihaștrii de pe Muntele Nucet – Stănișoara - veneau și de la Mănăstirea Cozia. Aceștia, după mai mulți ani de nevoință în obște se retrăgeau la liniște, fie pe muntele Nucet și Sălbaticul, fie pe alți munți din împrejurimi.

Pustnicii cunoscuți de tradiție: Meletie, Neofit și Isaia au venit aici în jurul anului 1671 și au fondat un mic schit pe locul actual al mănăstirii. Lor li s-au alăturat și alți frați veniți de la Mănăstirea Cozia și astfel a luat ființă Schitul Nucet.

În anul 1747, clucerul Gheorghe și boierii Anghel și Petru din Pitești au zidit o biserică și chilii pentru călugări, sfințind-o cu hramul "Sfântul Mare Mucenic Gheorghe". În timpul războiului austro-ruso-turc din anul 1788, armatele turcești au ajuns până la Schitul Nucet,

distrugând biserica și chiliile. Biserica este incendiată, iar călugării omorâți.

Părăsite de călugării care au mai rămas vii după năvala turcilor, între ruinele chiliilor s-au adăpostit, timp de douăzeci de ani, păstorii munteni cu oile lor. De aici s-a ajuns ca locul respectiv să poarte numele de "Stănișoara" - de la o stână mai mică instalată aici.

În anul 1807, în locurile de sihăstrie de la Stănișoara au venit doi călugări de la Sfântul Munte Athos: sârbul Sava și românul Teodosie. Aceștia, cu ajutorul Episcopului Iosif al Argeșului, au zidit o nouă biserică în locul celei vechi de la 1747.

Întregul complex monahal a fost terminat în anul 1850.

Înmulțindu-se numărul călugărilor, în anul 1903, starețul mănăstirii, Arhimandritul Nicandru Manu, ajutat de soborul mănăstirii, pune bazele bisericii de aici, care a fost terminată și sfințită în anul 1909. Tot în anul 1909 au fost ridicate, la nord de biserică, mai multe chilii.

Arhitectul bisericii a fost italianul Debona Apoloni.

Incendiul din luna februarie a anului 1917 a distrus chiliile schitului. În locul acestora, între anii 1936-1940, a fost zidit un frumos paraclis în formă de navă. Paraclisul este folosit de călugări pentru slujbele de iarnă.

Biserica mare, cu hramul "Sfântul Mare Mucenic Gheorghe", este o construcție masivă din piatră, cu o turlă mare pe naos. Naosul și pronaosul formează un singur spațiu mare.

Pridvorul este deschis, susținut de patru coloane din piatră sculptate în partea superioară.

Biserica este acoperită cu tablă. Biserica are tavanul frumos pictat. Pictura a fost realizată în anul 1948 de maestrul Dumitru Behzane și de elevul său. Ferestrele bisericii au vitralii pictate cu sfinți.

Mănăstirea Stănișoara păstrează, ca odoare de preț, câteva icoane vechi aduse de la Sfântul Munte Athos de călugării Sava și Teodosie, și un antimis dăruit de Mănăstirea Cozia, în anul 1809. Antimisul păstrează pe el o inscripție ușor de citit.

În biserica mare se păstrează și un policandru de la Mănăstirea Curtea de Argeș, care se presupune a fi dăruit de domnitorul Neagoe Basarab.

Pagina micului creștin

A Doua Șansă

După ce a trăit o viață plină de egoism, în care nu s-a gândit decât la el, nepăsându-i de cei din jur, un om a ajuns în iad. Cât de mult s-a căit atunci pentru tot ce făcuse! Dar era prea târziu. Chinuindu-se zi și noapte în flăcările iadului, se ruga încontinuu:

- Iartă-mă Doamne, am greșit, dar acum m-am lecut. Nu mai sunt egoist deloc, ajută-mă Doamne că m-am schimbat și nu mai am pic de răutate în mine!

În timp ce se ruga el, a apărut deodată un înger, care i-a spus:

- Bucură-te omule! Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea și vrea să-ți dea o șansă să vii în rai, dar oare te-ai schimbat cu adevărat?

- Sigur că da - zise omul cu nerăbdare - sigur că m-am schimbat!

- Bine! - a mai spus îngerul. Vezi firul care coboară acum spre tine? Dacă te vei urca pe el, vei ajunge în rai și vei scăpa de chinurile de aici.

Nespus de bucuros, omul a început să urce pe firul ce atârna deasupra iadului, numai că, pe măsură ce se urca, a băgat de seamă că firul se subție din ce în ce mai tare. Când s-a uitat dedesubt, să nu-și creadă ochilor! Mulți păcătoși se atârnaseră de firul său, încercând cu disperare să scape din flăcările iadului.

- Ce faceți ?! - strigă omul speriat. Dați-vă imediat jos, o să se rupă firul și o să cad iarăși. Dați-vă jos, n-auziți ?! - țipă omul cu disperare și începu să-i lovească cu picioarele. În clipa aceea, firul s-a rupt și au căzut cu toții.

- Of, îngerule, uite ce mi-au făcut ceilalți! Spune-i lui Dumnezeu să-mi trimită alt fir, ca să scap odată de aici!

- Nu se poate! - i-a răspuns îngerul.

- Cum așa? Doar n-am nici o vină, firul s-a rupt din cauza lor!

- Ba nu, firul s-a rupt din cauza ta și a invidiei tale. Firul acela era firul credinței și ar fi putut ține și tot iadul dacă ai fi avut încredere în cuvântul lui Dumnezeu și dacă nu te-ai fi gândit doar la tine. Ai spus că te-ai lecut de egoism și că acum îți pasă de aproapele tău, dar nu este adevărat. Fiind la fel de păcătos și rău, firul nu te-a ținut; de aceea s-a rupt.

În viață nu va reuși cel rău, cel zgârcit și interesat doar de propria persoană. Poate că va strânge averi, dar în sufletul său cu ce se va alege?

Dar cel ce îi ajută mereu și cu dragoste pe ceilalți, acela strânge în inimă comori cerești, devenind om cu adevărat, căci om este doar cel ce trăiește pentru oameni.

“Nu fi iubitor de sine și vei fi iubitor de Dumnezeu!”

Nu căuta plăcerea în tine și o vei găsi în ceilalți!”
Sfântul Maxim Mărturisitorul

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3
e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși, cu inimă bună.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu